

P r v ý s o u d, rozvrhuje nejvyšší podání, přikázal Československému státu v přednostním pořadí přihlášenou dávku z majetku. **R e k u r s n í s o u d** nepřikázal nic na dávku z majetku v přednostním pořadí, poněvadž tříletá lhůta pro promlčení přednostního pořadí, uvedená v § 62, odst. 2, zákona č. 309/1920 Sb. z. a n., počítaná ode dne knihovního zajištění dávky z majetku, to jest ode dne 23. března 1932, uplynula přede dnem příklepu, jenž byl udělen dne 11. června 1935.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud klade počátek tříleté lhůty na den 23. března 1932 proto, že tímto dnem bylo zahájeno podle zákona soudní vymáhání dávky z nemovitosti, čímž již dříve započatá tříletá lhůta byla podle § 62, odstavec 3, zákona č. 309/1920 Sb. z. a n. přerušena, takže tímto dnem započala plynouti nová tříletá lhůta. Stěžovatel má za to, že tříletá promlčecí lhůta byla přerušena tím, že byl dne 26. dubna 1933 vyhlášen konkurs na jmění dlužnice, a poněvadž konkurs dosud skončen není, plyne prý přerušená promlčecí lhůta se zřetelem k § 11 konk. ř. dále. Že byl vyhlášen konkurs, bylo exekučnímu soudu ovšem známo, poněvadž jde o zcizení nemovitosti na návrh správce konkursní podstaty. Ale dovolací rekurent netvrdil, — a neplyne ani z pozemkové knihy, ani z exekučních spisů, — že byl vyhlášen konkurs na jeho návrh. Nemůže proto dovoditi, že prohlášení konkursu má pro něj týž účinek jako zahájení soudní exekuce a že jím byla přerušena tříletá lhůta promlčecí. Ustanovení § 11 konk. ř. nebránilo Československému státu, aby i po prohlášení konkursu vedl exekuci na vydražené nemovitosti, poněvadž podle čl. III č. 3 uvoz. zák. ke konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. zůstaly nedotčeny i předpisy o exekuci k vydobytí nebo zajištění státních daní a jiných dávek, vedené za konkursu na věci, na kterých vážne pro tyto pohledávky přednostní právo. Zůstalo tudíž konkursem nedotčeno i ustanovení § 62, odst. 1, zákona č. 309/1920 Sb. z. a n., podle něhož přísluší dávce z majetku přednostní zákonné zástavní právo na nemovitosti do částky poměrně na ni vypadající, avšak nejvýše do 30% zjištěné čisté hodnoty. Měl-li Československý stát toto přednostní právo pro dávku z majetku na vydražených nemovitostech proto, že po vyhlášení konkursu na jmění dlužnice měl zástavní právo knihovně zajištěné, a nebylo-li jeho přednostní pořadí promlčeno v době vyhlášení konkursu, mohl i po vyhlášení konkursu dávku z majetku soudně vymáhati z nemovitosti vydražené a tím přerušiti promlčecí lhůtu, plynoucí ode dne knihovního záznamu ze dne 23. března 1932. Neučinil-li tak a nechal-li promlčecí tříletou dobu projíti, pozbyl přednostního pořadí.

Čís. 15779.

Kominický mistr má nárok na náhradu proti vlastníkovi domu ležícího v obvodu jemu přikázaném, nabídl-li se k vymetání komínů a vlastník domu mu to nedovolil.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1937, Rv I 561/35.)

Žalobce, kominický mistr, přednesl, že mu žalovaná firma, jejíž podnik leží v obvodu příkázaném mu k vymetání, nedovolila vymetání komínů, ač byl k tomu ochoten, a domáhá se proto na ní náhrady škody tím mu vzešlé, opíraje žalobu též o předpisy §§ 1155, 1168 obč. zák. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Živnostenskou koncesi, kterou uděluje veřejná správa, nabývá koncesionář živnostenského oprávnění k pracem do té které živnosti spadajícím, tedy v souzené věci k pracem vymetacím. Avšak tím nevzniká soukromoprávní poměr mezi kominickým mistrem a majitelem podniku, v kterém má býti podle § 9 požárního řádu č. 45/1876 z. z. čes. komín čištění. Takovýto poměr může býti, jak nejvyšší soud vyložil již v rozhodnutí č. 8772 Sb. n. s., od něhož není příčiny se odchýliti, založen jen smlouvou buď výslovně nebo mlčky sjednanou. Periodické vymetání komínů jest předepsáno v zájmu veřejném požárními řády (§ 9 pož. ř. z 25. května 1876 č. 45 čes. z. z.). Každý majitel domu, továrny a t. d. musí tedy pověřiti některého z mistrů kominických, oprávněných pro příslušný obvod, vymetáním komínů. Podle žalobcova dopisu na správu žalované firmy ze dne 9. května 1932 žádal žalobce žalovanou, aby mu do 14 dnů oznámila, kdy má komíny vymetati. Žalobce se tudíž nabídl k vymetání komínů, avšak, jak nesporno, až dosud marně, neboť žalovaná se zdráhá dovoliti mu to. Bylo také zjištěno, že žalobci byl politickým úřadem ve smyslu § 42, odst. 3, živn. ř. příkázán obvod, v němž jest podnik žalované firmy, a že jest oprávněn tam vykonávati živnost kominickou. Žalovaná porušila tedy tím, že žalobci vymetání nedovolila, přes to, že se jí k tomu účelu výslovně nabídl, předpisy § 9 uved. pož. řádu a § 42, odst. 3, živn. ř. Tím se však provinila i podle § 1311 obč. zák., neboť bezprávným jednáním žalované byly porušeny právě ty zájmy, které jsou chráněny uvedenými předpisy, totiž že žalobce musí býti jako k tomu výhradně oprávněný kominický mistr připuštěn k vymetání komínů u žalované. Proto jest žalovaná práva z náhrady škody, která žalobci tím vznikla, neboť bezprávné jednání žalované jest v příčinné souvislosti se žalobcovou škodou, spočívající v tom, že mu ušlo vymetání komínů. Výše tohoto odškodnění nebyla napadena.

Čís. 15780.

Kdo při dražebním roku přemluvil koupěchtivé, aby nedražili, dopustil se bezprávného činu, zapověděného dvor. dekretem ze 6. června 1838 č. 277 Sb. z. s., a odpovídá za to, oč se jeho jednáním dosáhlo méně na nejvyšším podání.

Povinný jest oprávněn domáhati se toho, aby nejvyšší podání bylo doplněno na výši, které by se dosáhlo, kdyby tu nebylo bezprávného jednání škůdce.